

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: O. G.
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: N. Š. 410/14, P. 8

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2019 č.j. OAM-122/ZA-ZA11-VL16-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byla podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), jako nepřipustná označena žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o žádosti bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 a dále § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Podle žalobce v jeho případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť jeho žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřipustná. Vzhledem k přetrvávajícímu a eskalujícímu konfliktu a vnitropolitickému napětí na Ukrajině po

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

volbách prezidenta je v současnosti státní aparát zcela nefunkční a nemůže poskytovat dostatečné záruky ochrany práv žalobce v případě návratu na Ukrajinu. Navíc je situace natolik nepředvídatelná a nekontrolovatelná, že v případě návratu žalobce do země původu by došlo k jeho ohrožení na zdraví a životě (o tomto faktu dle žalobce svědčí i četné zprávy mezinárodních organizací zabývajících se ochranou lidských práv, jakož i zprávy médií celosvětových, ale i českých). Žalobce dále přiložil předvolání k výsledku, jímž chtěl upozornit na to, že mu hrozí opravdové nebezpečí vážné újmy ze strany ukrajinských policejních orgánů. Odkázal na zprávu Human Rights Watch ze dne 19. 9. 2017, jež podle žalobce popisuje praktiky a jednání ukrajinské bezpečnostní služby SBU a jiných orgánů činných v trestním řízení, které nemají nic společného s dodržováním základních práv a svobod člověka. Jednání těchto orgánů je dle žalobce naprosto nepředvídatelné a beztrestné, čímž se potvrzuje jeho tvrzení, že se velmi obává o svoje zdraví a život. Dále žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se náležitostí správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ač žalobce připustil, že k jisté snaze o tento postup došlo, domníval se, že rozhodnutí trpí v tomto smyslu vadami. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu, zásadami správního řízení a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Jednalo se již o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž žalobce uvedl v podstatě stejné důvody jako v žádosti předchozí. Těmito důvody se správní orgán zabýval již jednou v předchozím řízení, přičemž v pořadí první žádost žalobce prošla i úplným soudním přezkumem. V obou řízeních žalobce de facto uvedl shodné důvody pro podání žádosti, a to, že zde má svou partnerku – občanku Ukrajiny, problém s nohou od svého narození, strach z pronásledování z politických důvodů, přičemž poukazoval, že jeho známý byl vyšetřován SBU, strach z povolání do armády a s tím spojený strach o svůj život. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by znamenaly změnu názoru správního orgánu na žalobcův příběh a znamenaly by potřebu příslušné správní řízení opakovat. Správní orgán též dostatečně přihlédl k tomu, že se bezpečnostní a politická situace v zemi původu žalobce nezměnila od předchozího řízení o jeho první žádosti. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 14. 7. 2015 podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2015 č.j. OAM-621/ZA-ZA14-P16-2015 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2018 č.j. 2 Az 38/2015-30. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018 č.j. 8 Azs 156/2018-41. Dne 3. 2. 2019 žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 6. 2019 č.j. OAM-122/ZA-ZA11-VL16-2019 byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a písm. e) zákona o azylu shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno.
7. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
8. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
9. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
10. Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti - břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil kupříkladu již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs 151/2005-86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální obrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit

postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

12. Žalobce v žalobě namítal nepříznivou situaci na Ukrajině po volbách prezidenta. Jak ovšem plyne z ustálené judikatury, na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. K těmto závěrům dospěl Nejvyšší správní soud opakovaně, a to i v aktuálních usneseních ze dne 11. 7. 2019 č.j. 1 Azs 29/2019-27 či ze dne 4. 7. 2019 č.j. 6 Azs 91/2019-26. Žalobce přitom pochází z Chmelnycké oblasti, tedy ze západní části Ukrajiny, již se bojové operace nedotýkají.
13. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce pak neplynou žádné konkrétní okolnosti, pro které by měl soud uzavřít, že žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, resp. že by se v posledních týdnech až měsících měla situace na Ukrajině výrazně zhoršit. I žalobcova tvrzení obsažená v žalobě zůstala v ryze obecné rovině. Z tvrzení žalobce pak nevyplývá žádná okolnost, pro kterou by bylo možné důvodně předpokládat, že by se právě o něj měla zajímat ukrajinská bezpečnostní služba a porušovat při tom jeho základní práva a svobody. Jak plyne ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí, žalobce v obou řízeních uváděl takřka shodné důvody pro podání žádosti (rodinný život na území ČR, problém s nohou, strach z pronásledování z politických důvodů a obava z vyšetřování od SBU, strach z povolání do armády), přičemž žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, pro niž by bylo možno uzavřít, že došlo k podstatné změně okolností v zemi původu. Žalovaný proto nepochybil, jestliže přikročil k zastavení řízení o žalobcově opakované žádosti dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
14. Co se pak týče žalobcem předloženého předvolání k výsledku, žalobce nespecifikoval, z jakého konkrétního důvodu má za to, že by mu na základě tohoto předvolání měla hrozit perzekuce ze strany ukrajinských orgánů veřejné moci. Soud na okraj podotýká, že z předloženého překladu předvolání k výsledku na policii plyne, že žalobce byl předvolán jako svědek, nikoliv jako podezřelý či obviněný. Ani tato námitka proto není důvodná.
15. Žalobou napadené rozhodnutí dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou specifikovány v žalobcem odkazované judikatuře (konkrétně v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS). Žalobce ostatně nepřednesl žádný relevantní argument či skutečnost svědčící o opačném závěru.
16. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež rovněž řádně odůvodnil, pročez

nemohou obstát žalobcovy blíže neodůvodněné námitky porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

17. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně